

Проукраїнський альянс в Азії: хто підтримує Україну у війні за незалежність?

Аналітичний центр ADASTRA

Київ у своїй зовнішній політиці тривалий час тримався осторонь від геополітичних процесів в Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Зі свого боку країни Азії не звертали вагомій уваги на події в Україні, а основою їхньої політики щодо нашої держави був винятково торговельно-економічний інтерес. Проте повномасштабна агресія росії змусила їх проявити себе активніше в політичній площині та артикулювати свою позицію. Дехто зайняв упереджений нейтралітет, бажаючи зберегти міждержавні зв'язки з агресором (КНР, Індія, Пакистан, Індонезія та В'єтнам). Є і відверто ворожі до нас кремлівські «друзі» – КНДР і М'янма.

А як щодо наших партнерів? Чи існує проукраїнський альянс в АТР? Авжеж так. Японія, Республіка Корея, Австралія, Нова Зеландія, Сінгапур, Тайвань та навіть напівавторитарна Камбоджа (з певними особливостями) відкрито підтримали

Україну в її протистоянні російській агресії не лише заявами, але й справами. Вони сформували умовне азійське коло підтримки, яке працює на нашу перемогу в цій війні. Цікаво дізнатися, чому саме ці держави стали на наш бік у війні з росією? Яку саме допомогу вони надають? Та що робити Києву для розширення проукраїнського альянсу в Азії? Детально про це й не тільки – в актуальній статті.

Справжні друзі пізнаються в біді...

Повномасштабне вторгнення російської армії на територію України змінило конфігурацію в зовнішньополітичних пріоритетах деяких країн Азійсько-Тихоокеанського регіону. Насамперед це стосується так званого демократичного табору – Японії, Південної Кореї, Сінгапуру, Австралії та Нової Зеландії. У перші дні війни уряди цих держав категорично засудили агресію московії та почали надавати дипломатичну, економічну, гуманітарну й навіть військово-технічну допомогу, що раніше вважалося б малоімовірним. До вищезгаданих держав прийшло усвідомлення про загрози, які несе авантюра путінського режиму для стабільності міжнародного права та системи безпеки.

Країна сонця, що сходить

Однією з перших на повномасштабне вторгнення відреагувала Японія. Токіо є одним із найнадійніших союзників України в регіоні. Із 2014 року країна активно підтримує нашу державу, яка стала жертвою агресії путіна. Після 24 лютого Японія інтенсифікувала та розширила допомогу Києву. Уряд Фуміо Кішіди приєднався до всіх економічних санкцій проти рф, японська делегація проголосувала за всі антиросійські резолюції в ГА ООН та підтримала виключення москви зі складу Ради ООН із прав людини.

Серйозність намірів Японії щодо протидії злочинним діям кремля довела заборона на імпорт російських товарів (деревини, горілки, техніки) та експорт технологій до рф, вихід великих японських компаній із російського ринку, замороження активів держбанків, запровадження заходів щодо обмеження інвестицій, заборона на операції з новими облігаціями російського державного боргу та багато чого іншого. Хоча сильна залежність від російських енергоносіїв (рф постачає 60% скрапленого природного газу) залишається, тому японці поки не виходять зі спільних із проектів з видобутку блакитного палива «Сахалін-1» і «Сахалін-2».

Акція на підтримку України в Токіо. Franck Robichon/EPA-EFE

Станом на кінець травня Токіо надало приблизно 400 млн доларів фінансової та екстреної гуманітарної допомоги Києву, а також спростило порядок прийому біженців з України (хоча й через віддаленість островів наших співвітчизників там нараховується не більш ніж 1000 осіб). Окрім цього, ЗСУ було передано бронезилети, біноклі, дрони, намети, продуктові набори та медичні засоби. 88% японців підтримують політику уряду Кішиди щодо засудження російської агресії та воєнних злочинів загарбників проти цивільного населення. Тобто це говорить про всебічне сприяння українському вектору зовнішньої політики влади з боку народу.

Японська дипломатія вже довгі роки працює на підтримку та збереження міжнародного права як основи сучасної системи міжнародних відносин. Китай (своїми діями в Південнокитайському морі) та росія прагнуть зруйнувати світоустрій, побудований на повазі до системи МП, що зустрічає опір у дипломатичній площині з боку Токіо. Звідси й підтримка України, і посилення співпраці зі США та чутки про вступ Японії в AUKUS. Також проукраїнський курс – це чудовий шанс затвердити та продемонструвати себе як самостійного регіонального гравця на міжнародній арені, підтвердити свою суб'єктність в зовнішній політиці.

Важливо згадати про питання належності Курильських островів як одного з наріжних каменів зовнішньополітичного курсу в російському напрямку. Незаконно окуповані СРСР історично японські землі довгий час залишалися топтемою російсько-японських відносин, особливо за прем'єрства Сіндзо Абе. Проте роки перемовин нічого не дали, а радикалізація зовнішньої політики москви підштовхнула кабінет Кішіди агресивніше реагувати на цю проблему, проводячи паралелі з Україною. У цьому контексті постає питання про реформування Сил самооборони та навіть обговорюється зміна «пацифістської» статті конституції Японії для зменшення безпекової залежності від США. Звідси і спостерігаємо широку підтримку Києва від Токіо – як фінансову, так і політичну.

Південна Корея

Республіка Корея від самого початку засудила повномасштабну російську агресію в Україні. Сеул підтримав Київ на дипломатичному рівні в ГА ООН та інших міжнародних майданчиках. Іншої реакції й не варто було очікувати від країни, яка йде у фарватері американської зовнішньої політики, національні інтереси якої багато в чому збігаються з Вашингтоном (детальніше про цей аспект згодом). РК приєдналася до всіх економічних санкцій проти москви, введених цивілізованим світом після 24 лютого. Особливо це стосується заборони на експорт деяких стратегічних товарів до рф, відключення від SWIFT російських банків, відхід корейських компаній із російського ринку.

Сеул надає військову (поки мова йде про нелетальну зброю) та фінансову підтримку Україні. Цікавий факт: у складі Інтернаціонального легіону воюють корейці, один із них – Кен Рі – є відомим на батьківщині блогером та колишнім спецпризначенцем. Проте РК займає більш м'яку позицію щодо рф на відміну від Японії. Для Сеула залишається проблема необхідності постачання російських енергоносіїв та сподівання на політичну роль москви в питанні денуклеризації КНДР. Хоча після перемоги на президентських виборах Юн Сок Йоля, кандидата від консервативної партії «Сила народу», позиція щодо рф може стати набагато жорсткішою.

Сінгапур

Фінансовий хаб Південно-Східної Азії, Сінгапур, відкрито назвав агресію рф неприйнятним та грубим порушенням міжнародного права. Країна активно виступає проти проявів воєнного втручання в справи сусідів, що можна спостерігати на прикладі російсько-української війни. Сінгапур приєднався до всіх західних санкцій проти рф та ввів односторонні торговельно-економічні обмеження. Така однозначна позиція щодо війни в Україні (єдина з усіх країн АСЕАН) пояснюється

питаннями національної безпеки. Уряд Лі Сяньлуна збільшив фінансування збройних сил, вбачаючи в українському кейсі підтвердження необхідності посилювати власну оборону, що є центральним елементом сингапурської державності.

Упродовж тривалого часу Сінгапур виступав проти будь-якої іноземної інтервенції, особливо, коли вона спрямована проти невеликої країни. Також мала енергетична та військово-технічна залежність від кремля дозволяє йому проваджувати менш болісні для своєї економіки санкційні заходи. Важливе місце в зовнішньополітичній доктрині Сінгапуру посідає принципове дотримання міжнародного права та підтримання демократичного ладу у світі, що відображається в проукраїнській позиції цієї невеликої за територією держави.

Лідери Океанії

Австралія та Нова Зеландія як представники західних демократій беззаперечно негативно відреагували на спробу путіна ліквідувати українську державність. Канберра разом з Веллінгтоном підтримали всі санкції та антиросійські резолюції в ГА ООН. Австралія ввела обмеження на імпорт російських товарів та обмежила торговельні зв'язки з рф. У військово-технічному плані Канберра надала значний обсяг допомоги навіть у порівнянні з деякими європейськими партнерами України, незважаючи на свою віддаленість. Австралія передала Києву шість легких гаубиць M777, боєприпаси калібру 155 мм, 40 броньованих машин Bushmaster, 14 гусеничних бронетранспортерів M113, 14 захищених систем озброєння, військове та медичне спорядження.

Посол України в Австралії Василь Мирошніченко в ефірі Суспільного радіо зазначив, що «Австралія підтримує Україну всеосяжно. Це можна було відчутися на рівні особистих зв'язків, на рівні спілкування із політиками та міністрами». Загальна австралійська допомога оцінюється у 285 млн доларів.

Нова Зеландія поки обмежується наданням нелетальної зброї, насамперед тактичного спорядження (також новозеландські та австралійські військові інструктори навчають українських армійців). Веллінгтон заморозив російські фінансові активи в країні, літакам та суднам під юрисдикцією рф заборонено заходити в територіальний простір цієї тихоокеанської держави. До речі, це вперше новозеландський уряд ввів санкції проти іншої країни без рішення Ради Безпеки ООН.

Мітинг у Сіднеї на підтримку України. Rick Rycroft/AP

Одна з основних причин такої підтримки (окрім збереження ліберального світового ладу, поваги до міжнародного права та зупинки тенденцій агресивного вирішення територіальних питань) від Австралії та Нової Зеландії, що стосується і вищезгаданих країн – це реакція США на повномасштабне вторгнення в Україну. Канберра та Веллінгтон мають тісні союзницькі відносини з американцями.

Вашингтон суттєво збільшив військово-технічну підтримку України, продемонструвавши для своїх союзників допустимі межі прямої допомоги нашій державі. Тому орієнтування на український напрямок зовнішньої політики Сполучених Штатів зумовило (майже) аналогічну підтримку Києва з боку Канберри, Веллінгтона, Токіо, Сінгапура та Сеула. У такий спосіб адміністрація Байдена об'єднала своїх азійських союзників у протистоянні агресивній поведінці росії та Китаю, у якій вбачають значну загрозу усталеній системі міжнародного права.

Хоробрий голос із маленького острова

Цілком раптово після 24 лютого в українському інфопросторі з'явилися новини про багатолюдні акції підтримки на острові Тайвань. Офіційна влада Тайбея відразу ж стала на наш бік. Проте нагадаємо, що Республіка Китай, або ж Тайвань, – це

частково визнана країна, утворена на уламках націоналістичного режиму Чана Кайші, який після поразки в китайській громадянській війні евакуювався на острів Формоза. Україна не визнає Тайвань як окрему державу, дотримуючись політики «одного Китаю», маючи офіційні дипломатичні відносини лише з КНР. Проте це не завадило тайбейській владі активно допомагати нашій країні в боротьбі, що відкрило нову главу українсько-тайванських відносин.

Від самого початку РК приєдналася абсолютно до всіх західних санкцій проти рф. Вона поступово обмежує експорт цифрових технологій до росії і білорусі, насамперед дефіцитних напівпровідників та обладнання до них. Місцева влада разом із неурядовими організаціями регулярно надають гуманітарну та фінансову допомогу українському народу. Уперше за 70 років відбулися офіційні контакти між Україною та РК. Так, 22 квітня мер Києва Віталій Кличко провів відеозустріч із міністром закордонних справ Тайваню Джоозефом Ву, де було оголошено про пакет фінансової допомоги місту в розмірі 8 млн доларів. Через місяць голова МЗС РК провів перемовини з мером Харкова Ігорем Тереховим. На них було узгоджено виділення ще 4 млн доларів фінансової допомоги для відбудови Харкова та інших міст України. Тема українського опору дуже популярна серед звичайних жителів острова, що перевтілилося в справжній тренд.

Чому ми спостерігаємо від Тайваню таку підтримку? По-перше, маємо розуміти контекст російсько-української війни для РК. Влада острова сприймає її крізь призму власних загроз, а саме збройного вторгнення КНР. В аналітичних колах уже давно прийнято співставляти український і тайванський кейси. В обох випадках країни перебувають під загрозою захоплення більшим та агресивним сусідом – росією чи Китаєм. У військовому плані держави теоретично слабші за своїх противників як чисельно, так і технічно. Хоча ЗСУ довели неактуальність даного аргументу при правильному підході.

Авторитарні режими в Пекіні та москві декларують свої територіальні претензії щодо демократичних України та Тайваню. Усе це пов'язує між собою Київ і Тайбей. Тайванці всіма силами працюють на нашу перемогу, що допоможе запобігти аналогічній «спеціальній військовій операції» тепер уже з боку НВАК (Народно-визвольної армії Китаю). Сумнівно, що при повному провалі путінських планів в Україні китайська верхівка зважиться на схожу авантюру, тим паче маючи тісні економічні зв'язки із Заходом. Хоча не зовсім коректно порівнювати «українське» та «тайванське» питання між собою. На відміну від Тайваню, який є історично частиною Китаю, «Україна – не Росія» (як писав відомий класик). Тайбей на міжнародному рівні де-юре є частиною КНР та визнається лише 13-ма країнами світу.

Напис на бігборді: «Люди повинні бути сильними, щоб їх поважали. Навчимо лиходія Путіна». Місто Тайчжун, Тайвань. Imgur

Друга причина – це шанс РК вийти з міжнародної ізоляції, яку успішно підтримує КНР. Тільки за останній рік завдяки дипломатичним зусиллям Пекіна Соломонові Острови та Гондурас відкликали своє визнання незалежності Тайваню. Тайбею відмовляють у вступі в ООН, ВООЗ та інші міждержавні організації. Проукраїнська ж позиція дозволяє заявити про себе та стати в авангарді альянсу демократій, який буде адміністрація Джо Байдена.

Американці вже інтенсифікували військово-технічну підтримку РК, а неофіційні дипломатичні зв'язки між Тайбеєм та Вашингтоном тільки збільшуються. Наприклад, останні заяви Байдена про готовність «захищати острів» та домовленість про співпрацю між Національною гвардією США і збройними силами Тайваню. У рамках «Закону про відносини з Тайванем» Вашингтон ніколи не обіцяв надавати військову допомогу Тайбею в разі конфлікту з Китаєм, але одночасно з цим не гарантував і невтручання. Це ще більше зменшує бажання Пекіна повторювати аналог російського вторгнення в Україну. У такий спосіб влада «бунтівного острова» формує дискурс протистояння ліберальної демократії проти автократії, що дає змогу розширити свою політичну присутність у демократичних країнах і частково вийти з дипломатичної ізоляції.

Тайвань на тлі проросійської нейтральності КНР використовує шанс посилити свій авторитет в очах всього цивілізованого світу. Підтримка України життєво важлива для місцевої влади та суспільства, які вбачають у війні паралелі з китайською загрозою. Не дивно, що деякі тайванці воюють у складі Інтернаціонального легіону проти російської армії. Для них – це війна за демократію та підготовка до майбутньої агресії Пекіна. Уже зараз тайванські військові експерти вивчають досвід української армії в боротьбі проти більшої за чисельністю армії рф. Жителі Тайваню обрали свою сторону в цій війні, від якої залежить доля світоустрою і самого існування РК.

Несподіваний прихильник

Найбільше ж здивувала Камбоджа, висловивши свою беззаперечну підтримку Україні. Важко було очікувати такої реакції від напівавторитарної країни в Південно-Східній Азії. На відміну від інших демократій регіону (Індонезія, Філіппіни, Малайзія), котрі дотримуються нейтральної позиції щодо російсько-української війни, Камбоджа впевнено стоїть на нашому боці. Прем'єр-міністр країни Гун Сен засудив російське вторгнення. Камбоджа стала співавтором антиросійської резолюції ГА ООН 2 березня, у якій був заклик до негайного виведення російських військ із нашої території.

Проукраїнська позиція Пномпеня пояснюється двома чинниками: внутрішньополітичним та прагматичним. Щодо першого, прем'єр Гун Сен хоче дистанціюватися від рф та статусу «авторитарного правителя», відібравши передумови для критики з боку демократичної опозиції. Провал російського вторгнення інтенсифікував дискурс про боротьбу демократій та автократій, що збільшує прірву між умовно продемократичними та проавторитарними політичними силами в різних державах.

У Камбоджі вся повнота влади фактично знаходиться в руках прем'єр-міністра Гун Сена, який перебуває на посаді з 1998 року. У країні фіксуються випадки переслідування опозиції, обмеження свободи слова, порушення прав людини та фальсифікація виборів. Підтримка Києва, але лише політична, дозволяє нівелювати загрозу збільшення популярності опозиційних сил, через використання українського кейсу.

Прем'єр-міністр Камбоджі Гун Сен. Mikhail Svetlov/Getty

Другий фактор – це бажання знайти спільну мову з країнами Заходу та відновити тісні дипломатичні зв'язки зі США на тлі підтримки України. Така позиція дає змогу зберегти відносну стабільність та відвернути зовнішні загрози (економічні санкції через співпрацю з РФ) під час важливого для Гун Сена процесу транзиту влади своєму сину Гун Манету. Двосторонні відносини Камбоджі з РФ перебували на доволі низькому рівні, тому Пномпень нічого не втрачає.

До того ж підтримка України – це прямий сигнал Пекіну від Пномпеня, що останній починає рухатися в прозахідному напрямку. Китай має вагомий політичний вплив на прем'єра Гун Сена через економічні важелі. Насамперед мова йде про геоекономічну ініціативу КНР «Нитка перлів» та великий товарообіг між країнами. На високому рівні перебуває і військово-технічна кооперація. Довгий час Камбоджа

мала напружені відносини зі США через китайський фактор. Тепер спостерігаються спроби знайти точки дотику з Вашингтоном, щоб зменшити вплив КНР та збалансувати зовнішню політику. Цілком прагматичні дії, які не відкидають факту підтримки України з боку Пномпеня, хоча б дипломатичної.

Підсумки та рекомендації

Із 24 лютого в Азійсько-Тихоокеанському регіоні сформувався проукраїнський альянс із Японії, Республіки Кореї, Сінгапуру, Австралії, Нової Зеландії, Тайваню та частково Камбоджі. Токіо робить один із найбільших внесків у нашу боротьбу, намагаючись стримати бажання деструктивних сил (Китаю та росії) змінити наявну систему міжнародної безпеки. Сеул надає менше допомоги, на відміну від Японії, проте влада Південної Кореї приєдналася до всіх економічних обмежень проти рф. Сінгапур у війні в Україні вбачає загрозу своїм національним інтересам, які базуються на дотриманні міжнародного права та запобіганні військовим інтервенціям проти невеликих держав із боку регіональних потуг. Канбеора, окрім економічної та політичної підтримки, надає чималу військово-технічну допомогу (бронетранспортери, важка артилерія та стрілецька зброя), а Веллінгтон поки що обмежується військовими інструкторами та торговельними санкціями проти рф. Основні причини підтримки від вищезгаданих країн – це збереження ліберального ладу у світі, поваги до міжнародного права, зупинка тенденцій агресивного вирішення територіальних питань та позиція Вашингтона щодо російсько-української війни (на який союзники орієнтуються у своїй зовнішній політиці).

Тайвань приєднався абсолютно до всіх західних санкцій проти рф. Тайбей обмежує експорт дефіцитних напівпровідників та обладнання до них до росії. Місцева влада разом із неурядовими організаціями регулярно надає гуманітарну та фінансову допомогу українському народу. Відбулися перші офіційні контакти між тайванським посадовцями та представниками місцевої влади в Україні. Хоч Київ і не визнає офіційно тайванську владу, саме цей острів став в авангарді проукраїнського альянсу. Причини дві – сприйняття війни на нашій території крізь призму загрози збройного вторгнення КНР та шанс вийти з міжнародної ізоляції.

Несподівано на підтримку України також виступила Камбоджа. Проукраїнська позиція Пномпеня пояснюється двома факторами – внутрішньополітичним і прагматичним. Щодо першого, прем'єр Гун Сен хоче дистанціюватися від рф та статусу авторитарного правителя відібравши підвалини для критики з боку демократичної опозиції. Друге – бажання знайти спільну мову з країнами Заходу та відновити тісні дипломатичні зв'язки зі США на тлі підтримки України.

Незважаючи на таке коло наших прихильників, багато держав регіону зберігають нейтралітет у російсько-українській війні. Довгий час українська дипломатія була неактивною на азійському напрямку. Через малу політичну та економічну присутність нашої країни в Азії ми не спостерігаємо одностайної підтримки у війні. Хоча останнім часом наше МЗС почало активніше працювати в АТР. Для виправлення такої ситуації та збільшення підтримки варто втілювати наступне:

- інтенсифікувати правильне інформаційне освітлення війни в країнах регіону через роботу дипломатичних представництв та наших медіа;
- за можливістю формувати постійні міжпартійні та торгові контакти між Україною і Тайванем, не виходячи за межі політики «одного Китаю»;
- запропонувати провідним країнам регіону приєднатися до післявоєнної відбудови України, тобто гарантувати потенційним інвесторам економічні преференції, кредитні пільги на діяльність та найбільший рівень сприяння введення бізнесу.

Україна не сама в цій боротьбі за свободу, головні перемоги ще попереду. За нами увесь цивілізований світ. І його межі необхідно розширювати.

ADASTRA

– незалежний український аналітичний центр, що спеціалізується на вивченні міжнародних відносин, права, економіки, комунікацій. Наш аналітичний центр досліджує всі теми що стосуються міжнародного-політичного середовища, зокрема ті, що не користуються широкою популярністю серед мас, однак мають не менш важливе значення для України та світу.

НАШІЙ ВЕКТОР

Проблема концентрації уваги української зовнішньої політики на геополітичному трикутнику США-ЄС-Росія обмежує поле для маневрів нашої дипломатії та світогляд громадян. Ми переконані, що українська зовнішня політика має бути глобальною, особливо в сучасному взаємозалежному світі в еру стрімкої цифровізації. Відносини з державами другого чи навіть третього порядку мають не менш важливе значення для України ніж взаємодія з провідними акторами.

Наша діяльність спрямована на відкриття перспектив світових процесів для України, тому ми можемо бути корисними для центральних органів виконавчої влади, громадського сектору, наукової спільноти, приватних компаній, міжнародних корпорацій та зацікавлених громадян, що бажають зрозуміти, як краще вести власну діяльність у світі.

ВІДКРИВАЄМО УКРАЇНЦЯМ СВІТ, А СВІТУ – УКРАЇНУ.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ – В ЦЕНТРІ НАШОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

МИ ЗАВЖДИ ВІДКРИТІ ДО НОВИХ ІДЕЙ ТА МОЖЛИВОСТЕЙ.

СПОЧАТКУ ДОСЯГНЕННЯ – ПОТІМ ВИЗНАННЯ.

НЕМАЄ НЕЦІКАВИХ ТЕМ, Є ЛИШЕ ПОГАНА АНАЛІТИКА.

МИ ЄДНАЄМО СУСПІЛЬСТВО, ДЕРЖАВУ ТА БІЗНЕС.

Аналітичний центр сьогодні – це одночасно і фабрика мізків, і освітня платформа, і джерело фахового аналізу про зрозумілі й важливі для всіх теми, і важливий елемент взаємодії громадянського суспільства з владою.

КОНТАКТИ

[HTTPS://ADASTRA.ORG.UA/](https://adastra.org.ua/)

ADASTRA@ADASTRA.ORG.UA

[PATREON.COM/ADASTRA_UA](https://patreon.com/adastra_ua)

KYIV, UKRAINE

СФЕРА ДІЯЛЬНОСТІ

Проведення досліджень в сфері міжнародних відносин, світової політики, комунікацій, економіки та права.

Реалізуємо спеціальні проєкти, покликані розвивати міждержавні діалоги та політики.

Заохочуємо молодь досліджувати та дізнаватися більше про міжнародні відносини та підтримуємо всесторонній розвиток галузі наук про міжнародні відносини серед мас.

Організуємо панельні дискусії із залученням міжнародних та національних експертів з різних сфер для обговорення важливих тем.

Реалізуємо освітні проєкти, покликані піднімати рівень освіченості громадян у сфері нашої спеціалізації.

Співпрацюємо з іншими міжнародними аналітичними центрами, торгово-промисловими палатами, медіа, дата-центрами, громадськими організаціями, асоціаціями, посольствами, консульствами та державними органами, відповідальними за реалізацію досліджуваних нами тем.

ЦІЛІ ЦЕНТРУ

Долучитися до державних процесів прийняття рішень шляхом делегування експертів аналітичного центру як радників у різні ЦОВВ.

Надавати рекомендації ЦОВВ шляхом участі в громадських радах.

Потрапити у топ-10 аналітичних центрів світу в галузі міжнародних відносин та зовнішньої політики (Global Go To Think Tank Index).

Ревіталізувати роботу міжпарламентських груп дружби та модернізувати діяльність комітету ВРУ з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва.

Створити об'ємний дата-центр, необхідний для ефективної та якісної підготовки досліджень.

Цифровізувати діяльність нашого центру та збільшувати аудиторію.

ОСНОВНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Центр увійшов до рейтингу найкращих нових аналітичних центрів світу «Global Go To Think Tank Index Report», який щорічно складає Університет Пенсильванії.

Успішне проведення більше 15-ти панельних дискусій, на яких були присутні відповідальні особи з різних куточків світу: представники державних інституцій, посли, представники бізнес-корпорацій та іноземних аналітичних центрів.

Опубліковано 450+ досліджень, при цьому аналіз зачепив процеси більш як у 100 державах світу.

Створено 25+ спецвидань та спецпроєктів, враховуючи рекомендаційні листи для Кабінету міністрів, Міністерства закордонних справ, ВРУ і т.д.